

MICALET
TEATRE

Galàctica

Teresa Broseta

Il·lustracions de Toni Cabo

bromera

Escena 1

(Comença a sonar una música galàctica mentre el teló s'obri en negre. S'il·lumina la pantalla amb imatges de galàxies en moviment i, uns segons després, s'encén un focus zenital a l'escenari buit. NIKÀ entra a la carrera per l'esquerra. És una criatura d'un altre planeta que parla amb veu de màquina.)

NIKÀ. *(Mirant a dreta i esquerra, inquieta.)* Oh, oh! No Beto, no Nana, no Lula, no Tano. *(Molt*

preocupada.) No Beto, no Nana, no Lula, no Tano.

(Entra Beto a tot córrer per la dreta. És una criatura d'un planeta diferent i també parla amb veu de màquina.)

BETO. *(Entrant, alegre.) Nika! (Se saluden amb alguns moviments estranys. Mirant a dreta i esquerra.) No Nana, no Lula, no Tano? (Preocupat.) No, no, no?*

NIKA. *(Obrint els braços.) No, no, no!*

(NIKA agarra el cap de Beto i l'acosta al seu. De seguida entra molt de pressa NANA per l'esquerra. És una criatura d'un tercer planeta i també parla amb veu de màquina.)

NANA. *(Molt contenta.) Nika! Beto! (Els tres se saluden com abans. Mirant al seu voltant.) No Lula? No Tano? (Inquieta.) No, no?*

NIKA i BETO. *(Alhora.)* No, no!

NANA. *(Molt preocupada.)* Oh, oh...

(Els tres ajunten els caps. De seguida entren a la vegada LULA per l'esquerra i TANO per la dreta. Són també de planetes diferents i parlen com els altres.)

LULA. *(Entrant, contenta.)* Nika! Beto! Nana!
Tano!

TANO. *(Entrant, content.)* Nana! Nika! Beto! Lula!

(Els cinc se saluden com abans i ajunten el cap formant un cercle mentre parlotegen en un idioma incomprensible. Sona la música galàctica i s'apaga el focus zenital. Els cinc extraterrestres ixen a fosques i a tota paleta. Per uns segons, només es veu la pantalla amb les galàxies en moviment.)

Escena 2

(S'il·lumina l'escenari. Estem en una habitació plena de joguets de grans dimensions. Entra per l'esquerra DANIEL, vestit de guerrer de les galàxies. Porta una espasa de llum en una mà i una poma mossegada en l'altra.)

DANIEL. *(Entrant i parlant fort amb algú que hi ha fora.)* Que sí, que m'acabaré el berenar... Fins a l'últim mosset, paraula! I després em llavaré les mans i les dents, no patisques!

I els peus i les orelles, si fa falta! No hi haurà xiquet més net que jo, pots creure'm. (*En to de veu normal, renegant.*) Però deixa'm estar d'una vegada, caram, que em tens més fregit que una sardina de bota! Quina mania amb la neteja, xe! És que només li falta arruixar-me amb alcohol de farmàcia... (*Deixant la poma en qualsevol lloc, amb fàstic.*) I quina obsessió amb la fruita! Per a desdejunar-me, per a berenar, per a postres... Se m'està fent cara de macedònia! (*Imitant la veu de la mare, burleta.*) És pel teu bé, Daniel... Perquè estigues fort i sa i visques cent anys... (*Bu-fant.*) Si no arribe als cent anys després de tanta matracca, em sentirà ben sentit. Encara que siga en el més enllà! (*Transició. Brandint l'espasa.*) Bo, anem al cas... A vore si em deixen practicar en pau, caram, que estic a punt d'obrir el portal intergalàctic i els té igual. Per elles, com si estiguera a punt de cordar-me les sabates... A la marxa que porte, abans rebentarà l'univers que farà alguna

cosa de profit! (*Mirant al seu voltant.*) Tot en ordre. Només falta la música. (*Posant en marxa la música galàctica.*) Ara sí. Perfecte! (*Amb molta solemnitat.*)

Per la força de la ment
i pel poder de l'espasa
s'obrirà ara mateix
un portal a la galàxia...

(*Li talla el vers l'entrada per l'esquerra de PILOKI. És la seua germana major, una adolescent disfressada d'estrela del pop.*)

PILOKI. (*Cridant.*) Daniel! Una altra vegada la musiqueta dels... nassos?

DANIEL. (*Espantat i buscant on amagar-se.*) Calma, fera ferotge!

PILOKI. (*Llevant la música, indignada.*) Ja n'hi ha prou, home! Ja n'hi ha prou! Si torne a sentir la musiqueta esta, que tu diràs que és de les galàxies, però a mi em sona només

a ferralla, t'aveu un carxot que t'envie a Júpiter! (*Amenaçant-lo.*) No vols galàxies? Doncs galàxies tindràs, encara que només siga dins del cap!

DANIEL. (*Atemorit.*) Recorda que la violència no és mai la solució! La violència només genera violència!

PILOKI. (*Abaixant la mà, a contracor.*) I quina és la solució amb tu? Eh? Quina? Serà que no t'he dit una i mil vegades, de l'endret i del revés, que la teua música m'ataca els nervis. I tu què fas, eh? Què fas? Em tens encara que siga un bri de consideració? No, senyor! Ni un bri ni mig. Res de res! Tu poses la teua musiqueta a tota virolla i avant! I si jo no me la puc llevar del cap, és el meu problema, no? Si no puc estar tranquil·la a ma casa, és cosa meua, no? Què dic, a ma casa! A la meua pròpia habitació de jugar!

DANIEL. Que és la meua.

PILOKI. (*Rabiosa.*) Meua i només meua fins que arribares tu a empastrar-ho tot! (*Ploriquejant*

de sobte.) És que no hi ha manera! En esta casa no m'entén ningú! Ningú!

DANIEL. (*Desconcertat.*) Dona... Pili... no plores...

PILOKI. (*Ràpida i furiosa.*) No em digues així!

DANIEL. (*Com abans.*) Com? Dona?

PILOKI. (*Bramant.*) Pili!

DANIEL. (*Lluitant per no riure.*) Perdona... (*Marcant les síl·labes.*) Pi-lo-ki.

PILOKI. Piloki, sí! I no cal que ho digues amb eixe to burleta. (*Emocionant-se per moments.*) Tu què sabràs, caganiu! Pili és un nom vulgar i corrent, nom de dentista, de caixera de supermercat, de mestra! Però Piloki... Ah, Piloki és una altra cosa! És un nom supermodern i superguai, encara que tu no ho sàpies perquè no tens ni idea del que és modern i guai. Un nom com de... de cantant japonesa superfamosa en internet. Això és el que jo vull!

DANIEL. (*Fent-se el fava.*) Ser japonesa?

PILOKI. (*Irritada.*) Famosa, tararot!

DANIEL. (*Com abans.*) Però famosa per alguna cosa concreta o famosa així, en general?

